

проломъ, изъ който да изтече водата. Сторили наместеното. Проръзали високата планинска стена и езерната вода литнала къмъ откритото ниско поле. Въ последнитъ водни струи заплавало и чудовището. Но когато излѣзло изъ пролома, водата се раздѣлила на широко, и то останало на сухо като безсиленъ трупъ. Селскитъ псета се нахвърлили върху му и го разкъсали.

За лихъ споменъ планината, презъ която е пробитъ проломътъ, била наречена по името на чудовището — *Каркария*. Така се нарича и до день днешенъ.

Западната планина отъ Родопитъ носи пъкъ името *Алабакъ*. Частъ отъ неговитъ красиви, настръхнали и страховитни скали се наричатъ *Милеви скали*.

Дѣдо Смиленъ, наричанъ гальовно дѣдо Миле, билъ юначенъ пастиръ отъ с. Саитово, сега Симеоновецъ, сгушено подъ севернитъ поли на Родопитъ. Живѣлъ преди освобождението на България. Отъ малкъ прекарвалъ повече изъ планината, свободенъ като горска птица. Мразѣлъ полето, защото тамъ още царувала неправдата. Отъ дървена кора си направилъ Миле тржба, лакътъ и половина дълга. Като засвирилъ съ нея, чувало се изъ цѣлото подножие. Неговата тржба била зовъ за пробуждане на роба отъ вѣковния сънъ. А турцитъ се поглеждали гузно и си думали:

— Дѣдо Миле пакъ засвири. Не е на добро...

Дѣдо Миле живѣлъ до дълбока старостъ и непрестанно надувалъ съ юначнитъ си гърди своята тржба. Когато умрѣлъ, тя преминала въ наследство у неговитъ потомци. Пази се и досега, само че значително намалена, тъй като никой не могълъ да я надуе. Преди 2-3 години единъ отъ неговитъ внуци ни свири съ нея.

Въ негова честь и паметъ красивитъ скали досега се наричатъ Милеви скали. Защото дѣдо Миле билъ неукъ, ала достоенъ синъ на своя свободолюбивъ и работенъ народъ.